

Teza

Komisja Dyscyplinarna procedowała nad wnioskiem w formie pisemnej, który nie spełniał podstawowych wymogów pisma procesowego, tzn. nie zawierał prawidłowego oznaczenia strony ani obrońcy. Wniosek ten nie został podpisany przez Obwinioną ani przez Jej obrońcę, co powinno dyskwalifikować ten dokument jako pismo procesowe

Zgłoszenie wniosku dowodowego wymaga jego rozpatrzenia, przy czym podkreślić należy, iż zarówno wniosek dowodowy jak i sposób jego rozpatrzenia, stanowią elementy szeroko rozumianego postępowania dowodowego. Wszystkie czynności natury dowodowej, powinny zostać przeprowadzone najpóźniej do momentu zamknięcia rozprawy, na co wskazuje wykładnia systemowa wewnętrzna rozporządzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego, w którym zamknięcie rozprawy (§ 27 zdanie drugie rozporządzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej) jest ostatnią czynnością procesową, poprzedzającą naradę nad orzeczeniem oraz jego ogłoszenie.

Naruszenie obowiązku

przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

Nie wskazano w orzeczeniu

Sygn. akt DSC.WK.6402.13.2022.BB

ORZECZENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej

Warszawa, 13 kwietnia 2022 r.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Dawid Pluta (przewodniczący składu orzekającego)

Anna Żółkowska

Michał Frączkiewicz

Sławomir Majszyk

Maciej Tomczak

Bogusława Baprawska (protokolant)

przy udziale:

M. L. – Wspólnego Rzecznika Dyscyplinarnego dla urzędu w B. oraz podległych urzędów województwa (...)

oraz

M. R. – Obwinionej; S. Z. – obrońcy Obwinionej

po rozpoznaniu 13 kwietnia 2022 r. na rozprawie w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie sprawy M. R., zatrudnionej w urzędzie we W. w Wydziale (...) na stanowisku inspektora;

obwinionej o to, że w dniu 16 listopada 2018 r. po wykonaniu badań profilaktycznych, bez zgody przełożonego, nie powróciła do miejsca wykonywanej pracy, co skutkowało Jej nieobecnością w pracy, czym naruszyła obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone w art. 76 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2021 r., poz.1233 z późn.zm.) nakładające na członka korpusu służby cywilnej obowiązek przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa, w tym konkretnym przypadku zapisów art.100 § 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U. z 2020 r., poz.1320 z późn.zm.), nakazujących pracownikowi przestrzeganie czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy oraz przestrzeganie regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku;

na skutek odwołania wniesionego przez M. R. pismem z 16 września 2021 r. od orzeczenia Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej dla Kierownika urzędu w B. oraz podległych urzędów województwa (...) z 6 września 2021 r., wymierzającego Obwinionej karę upomnienia;

na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej oraz § 36 ust.2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493);

orzeka o
uchyleniu orzeczenia komisji dyscyplinarnej I instancji w całości i przekazaniu
sprawy do ponownego rozpoznania

Dawid Pluta

Anna Żółkowska

Michał Frączkiewicz

Sławomir Majszyk

Maciej Tomczak

Uzasadnienie

Powzięcie informacji o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej

W dniach 19 i 21 listopada 2018 r. zostały sporządzone notatki służbowe przez M. R. – Naczelnika Wydziału (...) urzędu we W., na podstawie których, 26 listopada 2018 r. Kierownik we W. polecił Wspólnemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu dla urzędu w B. oraz podległych urzędów województwa (...) (dalej również: „Rzecznik Dyscyplinarny”) wszczęcie postępowania wyjaśniającego w stosunku do M. R. – wówczas inspektora Zespołu (...) Wydziału (...) urzędu we W., w związku ze zdarzeniem jakie miało miejsce 16 listopada 2018 r. z udziałem Obwinionej, polegającym na Jej przebywaniu na terenie centrum handlowego w czasie godzin pracy, przeznaczonych na wykonanie okresowych badań lekarskich, na niepoinformowaniu bezpośredniego przełożonego o tym fakcie oraz na niestawieniu się do pracy w tym dniu po wykonaniu badań lekarskich a także nagrywaniu telefonem komórkowym lub robieniu zdjęć telefonem komórkowym innemu pracownikowi urzędu we W., przebywającemu w tym centrum w dniu wolnym od pracy, co zakłóciło spokój tegoż pracownika.

1. Przebieg postępowania dyscyplinarnego

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinarny, pismem z 21 lutego 2019 r. skierował do Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej dla urzędu w B. oraz podległych urzędów województwa (...) (dalej również: „Komisja Dyscyplinarna”) wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, w którym zarzucił Obwinionej, że „16 listopada 2018 r. przebywała na terenie centrum handlowego w czasie godzin pracy, przeznaczonych na wykonanie okresowych badań lekarskich, oraz nie stawiała się do pracy w tym dniu po wykonaniu badań lekarskich” a także „nagrywała lub robiła zdjęcia telefonem komórkowym innemu pracownikowi urzędu we W., bez jego zgody czy akceptacji, czym zakłóciła spokój tegoż pracownika i doznania przez niego dyskomfortu psychicznego”, co stanowiło postępowanie niezgodne z obowiązującym Regulaminem Pracy urzędu we W. oraz naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, określonych w art.76 ust.1 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej.

Równolegle skierowany został do Sądu Rejonowego we W. wniosek o ukaranie Obwinionej w związku z popełnieniem wykroczenia określonego w art.107 kodeksu wykroczeń.

Wyrokiem nakazowym z 7 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy we W. uznał Obwinioną winną zarzucanego wykroczenia.

W wyniku wniesionego sprzeciwu od powyższego wyroku nakazowego, wyrokiem z 23 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy we W. uniewinnił Obwinioną od zarzucanego popełnienia wykroczenia. Od wyroku tego oskarżyciel publiczny wniósł apelację.

Po przeprowadzeniu rozprawy, orzeczeniem z 4 czerwca 2019 r. Komisja Dyscyplinarna w zakresie sformułowanego zarzutu wymierzyła Obwinionej karę nagany.

Uzasadniając podjęte rozstrzygnięcie, Komisja Dyscyplinarna wskazała na naruszenie przez Obwinioną Regulaminu Pracy urzędu we W. w zakresie zasad usprawiedliwiania nieobecności przez pracowników a także w zakresie obowiązku dokonywania wpisów w prowadzonej w zakładzie ewidencji wyjść w godzinach służbowych. Wskazano także na naruszenie art.100 § 2 pkt 1 i 2 kodeksu pracy, obligującego pracownika do przestrzegania czasu pracy oraz regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku.

W ocenie Komisji Dyscyplinarnej, Obwiniona w sposób rażący naruszyła obowiązki wynikające z Regulaminu Pracy, nie stawiając się do pracy po wykonanych badaniach

lekarskich i samowolnie udając się do centrum handlowego. Jednocześnie Komisja Dyscyplinarna wskazała, że zgromadzony materiał dowodowy oraz zeznania świadka, nie dają podstaw do uznania Obwinionej za winną zakłócania spokoju i dyskomfortu psychicznego innego pracownika.

We wniesionym odwołaniu, Obwiniona zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art.76 ust.1 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej w związku z § 14 Zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej poprzez uznanie, że czyn Obwinionej naruszył obowiązek godnego zachowania się w służbie i poza nią;

2) naruszenie przepisów postępowania:

- art. 126 ust. 5 ustawy o służbie cywilnej, tj. brak zapewnienia jawności rozprawy - poprzez uniemożliwienie uczestnictwa w niej komukolwiek spoza grona osób wezwanych na rozprawę,

- § 16 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (dalej również: „rozporządzenie”) - poprzez odmowę wyłączenia członka komisji dyscyplinarnej od udziału w rozpoznawaniu sprawy, pomimo uprawdopodobnienia we wniosku Obwinionej, że istnieją między członkiem komisji a Obwinioną okoliczności, które mogły wywołać wątpliwości co do jej bezstronności,

- § 33 ust. 1 rozporządzenia - poprzez brak sporządzenia z rozprawy przeprowadzanej w dniu 4 czerwca 2019 r. protokołu, umożliwiającego rzetelne zapoznanie się z przebiegiem rozprawy,

- § 22 ust. 1 rozporządzenia - poprzez pominięcie w czasie rozprawy oraz w uzasadnieniu do orzeczenia istotnego dowodu z dokumentu zgłoszonego przez Obwinioną, tj. notatki urzędowej z dnia 21 listopada 2018 r., a także przez niedanie wiary zeznaniom Obwinionej i poprzez danie wiary zeznaniom świadka – bezpośredniego przełożonego Obwinionej,

- § 23 ust. 1 w związku z § 23 ust. 3 rozporządzenia - poprzez brak rozpatrzenia wniosku dowodowego Obwinionej o przeprowadzenie dowodu z dokumentu notatki urzędowej z dnia 21 listopada 2018 r. zawierającego opis nagrania monitoringu z centrum handlowego na

okoliczność faktu, że Obwiniona nie nagrywała tego dnia innego pracownika urzędu we W. - telefonem komórkowym,

- § 11 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia - poprzez oparcie orzeczenia na wniosku o ukaranie, który zarzuca Obwinionej de facto popełnienie trzech oddzielnych czynów, ujmując je w opisie jednego czynu i tym samym naruszenie § 14 ust. 2 poprzez jego brak zastosowania, tj. nie przekazanie Rzecznikowi sprawy do uzupełnienia postępowania wyjaśniającego,

- § 32 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia - poprzez opisanie w sentencji orzeczenia de facto trzech oddzielnych czynów ujmując je w opisie jednego czynu,

- § 32 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia - poprzez brak orzeczenia o winie lub niewinności Obwinionej, brak rozstrzygnięcia co do kary wraz z podaniem kwalifikacji prawnej osobno co do każdego z trzech faktycznie opisanych w orzeczeniu czynów,

- § 32 ust. 2 rozporządzenia - poprzez:

- brak wskazania w uzasadnieniu przyczyn, dla których zeznania Obwinionej zostały uznane za „sprzeczne i podważające ich wiarygodność”,
- danie wiary zeznaniom świadka – bezpośredniego przełożonego Obwinionej,
- lakoniczność uzasadnienia i brak prawidłowej subsumpcji opisanego stanu faktycznego pod przepis art. 76 ust. 1 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej,
- niespójność wewnętrzną uzasadnienia z sentencją orzeczenia poprzez z jednej strony uznanie Obwinionej winną całości opisanego w sentencji czynu, a z drugiej strony odwołanie się do wyroku Sądu Rejonowego we W. uznającego Jej niewinność w zakresie zarzutu z art. 107 kodeksu wykroczeń i pozostawieniu cytatu z tego orzeczenia bez komentarza prawnego i faktycznego,
- brak uwzględnienia w uzasadnieniu dowodu z notatki służbowej z 21 listopada 2018 r.
- brak uzasadnienia wymierzenia kary nagany.

W wyniku rozpoznania odwołania Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej (dalej również: „WKDSC”) orzeczeniem z 13 listopada 2019 r. uchyliła zaskarżone

orzeczenia i skierowała sprawę do ponownego rozpoznania przez Komisję Dyscyplinarną I instancji.

WKDSC uznała, że bezspornego wyjaśnienia wymaga ustalenie daty powzięcia wiedzy przez Kierownika urzędu we W. o popełnieniu ewentualnego deliktu dyscyplinarnego, a także daty wpływu do Komisji Dyscyplinarnej, wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego z 21 lutego 2019 r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. WKDSC argumentowała, że ustalenie powyższych dat determinuje ocenę czy nie doszło do naruszenia 3-miesięcznego terminu na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, wskazanego w art.113 ust.2 ustawy o służbie cywilnej.

Ponadto, WKDSC podzieliła sformułowane w odwołaniu zarzuty natury proceduralnej w zakresie braku orzeczenia o winie (bądź braku winy) Obwinionej; w zakresie braku odniesienia się w uzasadnieniu orzeczenia do dyrektyw wymiaru kary; w zakresie pominięcia wniosków dowodowych; w zakresie wadliwego sporządzenia protokołu z rozprawy, a także w zakresie braku zbadania podnoszonej przez Obwinioną okoliczności co do istnienia zwyczaju w zakładzie pracy, tj. przyzwolenia przełożonych na brak powrotu pracowników do pracy po wykonanych badaniach lekarskich. WKDSC wskazała także na możliwość zwrócenia sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia braków w postępowaniu wyjaśniającym, celem uporządkowania, czy też doprecyzowania postawionych trzech zarzutów, ujętych w jeden opis czynu.

W równoległe toczącym się z udziałem Obwinionej postępowaniu wykroczeniowym, Sąd Okręgowy we W., wyrokiem z 30 grudnia 2019 r. prawomocnie uniewinnił Obwinioną od zarzutu popełnienia wykroczenia określonego w art.107 kodeksu wykroczeń, tj. złośliwego niepokojenia innej osoby.

W ramach ponownego rozpoznania sprawy, Komisja Dyscyplinarna, postanowieniem z 12 lutego 2020 r. przekazała sprawę Rzecznikowi Dyscyplinarnemu w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego w zakresie sprawdzenia książki wejść/wyjść służbowych osób wykonujących badania profilaktyczne co pozwoli na dokonanie oceny, czy w jednostce istniała powszechna praktyka braku powrotu do pracy po przeprowadzonych badaniach lekarskich.

Ponadto Komisja Dyscyplinarna na posiedzeniu 12 lutego 2020 r. ustaliła, że Kierownik urzędu we W. powziął informację o podejrzeniu popełnienia deliktu dyscyplinarnego w dniu 19 listopada 2018 r. co potwierdzać ma notatka służbowa Naczelnika Wydziału (...) z tegoż dnia. Komisja Dyscyplinarna ustaliła także, że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego został sporządzony 21 lutego 2019 r. co w zestawieniu z datą powzięcia informacji przez kierownika jednostki oraz z zestawieniem absencji Obwinionej, doprowadziło Komisję Dyscyplinarną do uznania, iż nie doszło do naruszenia 3-miesięcznego terminu do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Pismem z 2 marca 2020 r. Rzecznik Dyscyplinarny, po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania wyjaśniającego, sformułował wniosek, w którym zarzucił Obwinionej naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, określonych w art.76 ust.1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej, tj. obowiązku przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa w tym art.100 § 2 pkt 1 i 2 kodeksu pracy, poprzez brak powrotu – bez zgody przełożonego – do miejsca wykonywania pracy po wykonanych badaniach profilaktycznych, co skutkowało Jej nieobecnością w pracy. Rzecznik Dyscyplinarny zmienił także rodzaj wnioskowanej kary, postulując wymierzenie Obwinionej kary upomnienia.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z 5 października 2020 r. umorzyła prowadzone postępowanie dyscyplinarne z uwagi na przekroczenie 3- miesięcznego terminu, o którym mowa w art.113 ust.2 ustawy o służbie cywilnej.

Komisja Dyscyplinarna uznała, że uzupełnienie przez Rzecznika Dyscyplinarnego pismem z 2 marca 2020 r. wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, w istocie stanowiło nowy wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, co tym samym skutkowało przekroczeniem powyższego terminu do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł Rzecznik Dyscyplinarny, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

- 1) § 14 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia - poprzez stwierdzenie, że Rzecznik nie uzupełnił braków w postępowaniu wyjaśniającym,
- 2) art. 113 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, poprzez uznanie, że uzupełnienie wniosku o wszczęcie postępowania stanowiło wniosek o wszczęcie nowego postępowania

dyscyplinarnego, co w konsekwencji skutkowało umorzeniem postępowania dyscyplinarnego wobec stwierdzenia, że upłynął termin trzech miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu – Kierownika urzędu we W. - wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej przez Obwinioną.

W wyniku rozpoznania wniesionego odwołania, WKDSC, orzeczeniem z 27 stycznia 2021 r. uchyliła zaskarżone orzeczenie i przekazała sprawę Komisji Dyscyplinarnej I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Rozpoznając odwołanie w granicach zarzutów podniesionych w tymże odwołaniu, WKDSC nie podzieliła stanowiska Komisji Dyscyplinarnej, że pismo Rzecznika Dyscyplinarnego z 2 marca 2020 r. stanowi nowy wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego a co za tym idzie, nie podzieliła poglądu, iż mamy z tego względu do czynienia z naruszeniem 3-miesięcznego terminu do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego o jakim mowa w art.113 ust.3 ustawy o służbie cywilnej. W ocenie WKDSC, możemy mieć do czynienia jedynie z uzupełnieniem pierwotnego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

WKDSC wskazała na konieczność odniesienia się przez Komisję Dyscyplinarną do wszystkich kwestii, które zostały wskazane w orzeczeniu WKDSC z 13 listopada 2019 r. jak również do tego w jakim zakresie i w jakim terminie Rzecznik Dyscyplinarny uzupełnił swój wniosek, a ponadto, na konieczność odniesienia się do kwestii dowodowych, które nie zostały w pełni zrealizowane.

WKDSC wskazała także na dalszy brak ustaleń dotyczących prawidłowego udokumentowania sprawdzenia dowodów związanych ze sposobem wypełniania książki wejść/wyjść w godzinach służbowych, jak również z ewentualnie istniejącym a nadal niepotwierdzonym zwyczajem panującym w jednostce w tej kwestii.

W wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z 6 września 2021 r. uznała Obwinioną winną popełnienia zarzucanego czynu, tj. naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej, określonych w art.76 ust.1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej, tj. obowiązku przestrzegania Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

i innych przepisów prawa w tym art.100 § 2 pkt 1 i 2 kodeksu pracy, poprzez brak powrotu – bez zgody przełożonego – do miejsca wykonywania pracy po wykonanych badaniach profilaktycznych, co skutkowało Jej nieobecnością w pracy i wymierzyła Jej karę upomnienia.

Zdaniem Komisji Dyscyplinarnej, Obwiniona, udając się po zrealizowanych badaniach profilaktycznych do centrum handlowego, zamiast powrotu do miejsca wykonywania pracy, nie poinformowała o tym swojego przełożonego ani nie dopełniła obowiązku odnotowania swojego wyjścia w książce wyjść w godzinach służbowych, czym naruszyła określony w art.100 § 2 pkt 1 kodeksu pracy obowiązek przestrzegania czasu pracy ustalony w zakładzie pracy oraz określony w art.100 § 2 pkt 2 kodeksu pracy obowiązek przestrzegania regulaminu pracy i ustalonego w zakładzie pracy porządku.

Wskazując na pozyskany materiał dowodowy w postaci wyciągów z wydziałowych ewidencji wyjść w godzinach służbowych w 2018 roku oraz uwzględniając wyjaśnienia Kierownika urzędu we W., Komisja Dyscyplinarna uznała, że mimo istnienia w zakładzie pracy dwóch różnych praktyk w zakresie sposobu ewidencjonowania (alternatywnie – ustnego uzgadniania z przełożonym) wyjść w godzinach służbowych, nie ma podstaw do przyjęcia, że w zakładzie pracy istniał zwyczaj polegający na braku powrotu do miejsca pracy po wykonanych badaniach profilaktycznych.

Odwołanie

Od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji Obwiniona reprezentowana przez swojego obrońcę, pismem z 16 września 2021 r. złożyła odwołanie, wnosząc o zmianę orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji poprzez uniewinnienie od zarzucanych Jej czynów.

Obwiniona zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu:

a) Naruszenie przepisu postępowania, tj. § 11 ust 1 w związku z § 14 ust. 2 rozporządzenia poprzez oparcie się w postępowaniu w całości na wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego z 2 marca 2020 r., z zupełnym pominięciem wniosku pierwotnego z 21 lutego 2019 r. a w efekcie nadanie mu charakteru nowego wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, co wykracza poza zakres interpretacji tego wniosku dokonanej przez tutęjszą Komisję orzeczeniem z 27 stycznia 2021 r. a także brak wzięcia

pod uwagę uchybień proceduralnych wniosku z 2 marca 2020 r., w tym przede wszystkim faktu, iż wykroczył on poza ramy postanowienia Komisji I Instancji z 12 lutego 2020 r.

b) Naruszenie przepisu postępowania, tj. § 20 ust. 1 *in principio* rozporządzenia poprzez rozpoczęcie rozprawy od odczytania uzupełnienia wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego z 2 marca 2020 r., nie zaś wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z 21 lutego 2019 r.

c) Naruszenie przepisów postępowania, tj. § 19 w związku z § 20 ust. 1 *in fine* oraz § 22 ust. 1 rozporządzenia w związku z art. 2 Konstytucji RP poprzez wadliwie prowadzone postępowanie dowodowe w zakresie przesłuchania Obwinionej, poprzez wielokrotne zadawanie Jej pytań tej samej treści oraz wypowiadanie przez przewodniczącą Komisji i Rzecznika Dyscyplinarnego swojej oceny zeznań Obwinionej w toku Jej przesłuchania.

d) Naruszenie przepisów postępowania, tj. § 22 ust. 1 w związku z § 23 ust. 3 i 4 rozporządzenia poprzez brak uwzględnienia wniosku dowodowego Obrońcy o przeprowadzenie dowodu z dokumentów, tj. po pierwsze z kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem księgi wejść i wyjść w godzinach służbowych za rok 2018 z Wydziału (...) we W. z zaznaczonymi wyjściami R. S., B. L., M. W. i M. R. za wszystkie dni okresowych badań lekarskich w tymże roku i, po drugie, z oryginałów w/w dokumentów (tu zaznaczono, że dopuszczalne jest, aby dokonano się to w formie oględzin na miejscu), na okoliczność rzeczywistego stwierdzenia, czy pracowniczki ww. Wydziału wypisywały się w księdze wyjść służbowych, a następnie czy wracały do pracy, podczas gdy przedstawione Komisji I Instancji kopie fragmentów ksiąg były niekompletne i zawierały wyłącznie jeden dzień badań lekarskich.

e) Naruszenie przepisu postępowania, tj. § 23 ust. 3 pkt. 1-5 rozporządzenia poprzez oddalenie wyżej wymienionego wniosku bez wskazania podstawy prawnej, podczas gdy powołany przepis zawiera *numerus clausus* przesłanek, które mogą prowadzić do oddalenia wniosku dowodowego.

f) Naruszenie przepisu postępowania, tj. § 33 rozporządzenia, poprzez sporządzenie wadliwego i niekompletnego protokołu z rozprawy, w którym nie zawarto istotnych zdarzeń, które miały miejsce w toku rozprawy,

g) Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 76 ust. 1 pkt. 1 ustawy o służbie cywilnej w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez uznanie, że czyn Obwinionej stanowił naruszenie obowiązku przestrzegania Konstytucji RP i innych przepisów prawa, poprzez

danie wiary twierdzeniom Rzecznika Dyscyplinarnego i dokumentom przesłanym przez Kierownika urzędu, a zarazem brak dania wiary wyjaśnieniom Obwinionej, podczas gdy dotychczas zgromadzony materiał dowodowy uprawdopodobnia istnienie w urzędzie we W., a także konkretnie, w Sekcji Wydziału (...), w której zatrudniona jest Obwiniona praktyki braku powrotu do pracy w pierwszym dniu badania lekarskiego.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służba Cywilna, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy zważyła, co następuje:

Zgodnie z § 34 rozporządzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, WKDSC rozpatruje odwołanie od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej wydanego w I instancji, w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

WKDSC, jako organ odwoławczy, zobowiązana jest w pierwszej kolejności do dokonania kontroli formalnej orzeczenia wydanego w pierwszej instancji a tym samym do weryfikacji istnienia przedmiotu orzekania w ramach postępowania odwoławczego.

W ramach weryfikacji terminów określonych w art.113 ust.2 ustawy o służbie cywilnej, WKDSC stwierdziła, że Komisja Dyscyplinarna nie wykonała w powyższym zakresie wytycznych WKDSC sformułowanych w orzeczeniu z 13 listopada 2019 r.

W orzeczeniu tym – uchylając zaskarżone orzeczenie oraz kierując sprawę do ponownego rozpoznania przez Komisję Dyscyplinarną I instancji – WKDSC wskazała na konieczność bezspornego ustalenia daty powzięcia wiedzy przez Kierownika we W. o popełnieniu ewentualnego deliktu dyscyplinarnego a także daty wpływu do Komisji Dyscyplinarnej, wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego z 21 lutego 2019 r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, argumentując, że dopiero ustalenie powyższych dat pozwoli na ocenę czy nie doszło do naruszenia 3- miesięcznego terminu na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, wskazanego w art.113 ust.2 ustawy o służbie cywilnej.

WKDSC dostrzega wprowadzić działania podjęte w tym zakresie przez Komisję Dyscyplinarną w ramach posiedzenia z 12 lutego 2020 r., niemniej jednak należy zwrócić uwagę, iż jak wynika z treści postanowienia Komisji Dyscyplinarnej z 12 lutego 2020 r. , ustalenia Komisji Dyscyplinarnej sprowadzają się do konkluzji, iż „*Kierownik urzędu we W. powziął informację dnia 19 listopada 2018 roku – powyższe wynika z notatki służbowej M.R.*

Naczelnika W. (...) z dnia 19 listopada 2018 roku. Wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego został sporządzony dnia 21 lutego 2019 roku (...)" /k.164 akt sprawy/.

Tymczasem data sporządzenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego pozostaje irrelevantna dla oceny momentu wszczęcia tegoż postępowania. Moment wszczęcia postępowania dyscyplinarnego należy bowiem – stosownie do brzmienia art.126 ust.1 ustawy o służbie cywilnej - łączyć z wpływem wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego do Komisji Dyscyplinarnej, tego zaś przy braku prezentaty ani jakiegokolwiek adnotacji potwierdzającej datę wpływu wniosku do Komisji Dyscyplinarnej - mimo wytycznych WKDSC - nie ustalono.

Tym samym, zgromadzony materiał dowodowy – w ocenie WKDSC - nie potwierdza ani nie daje podstaw do dokonania weryfikacji sformułowanej w uzasadnieniu orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej tezy, iż „W dniu 21 lutego 2019 r. **wpłynął** do Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej dla urzędu w B. oraz podległych urzędów województwa (...) (dalej WKD) wniosek Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko M. R. (...)” /k.347 akt sprawy/

W toku ponownego rozpoznania sprawy, Komisja Dyscyplinarna zrealizuje wskazania WKDSC w powyższym zakresie, zawarte w orzeczeniu WKDSC z 13 listopada 2019 r. i w oparciu o ustaloną datę wpływu do Komisji Dyscyplinarnej wniosku z 21 lutego 2019 r. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, z jednoczesnym uwzględnieniem okresów nieobecności Obwinionej, dokona oceny dochowania terminu o jakim mowa w art.113 ust.2 ustawy o służbie cywilnej.

W ocenie WKDSC zasadnym jest formułowany w odwołaniu zarzut naruszenia przez Komisję Dyscyplinarną § 22 ust.1 rozporządzenia, konstytuującego dyrektywę wyczerpującego i wszechstronnego zgromadzenia i rozpatrzenia materiału dowodowego, w stopniu uniemożliwiającym wydanie jednego z orzeczeń o jakich mowa w § 36 ust.1 pkt 1-3 rozporządzenia, co stanowi bezpośrednią przyczynę zastosowania przez WKDSC normy § 36 ust.2 rozporządzenia i uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję I instancji.

W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż Komisja Dyscyplinarna – podejmując realizację wytycznych WKDSC zawartych w orzeczeniu z 27 stycznia 2021 r. - pozyskała wprawdzie dodatkowy materiał dowodowy w postaci wyciągów z ewidencji wyjść

w godzinach służbowych poszczególnych wydziałów urzędów we W. a także w postaci wykazu pracowników, u których w 2018 roku przeprowadzono badania profilaktyczne, niemniej jednak zasadnicze wątpliwości WKDSC budzi zgodność dokonania przez Komisję Dyscyplinarną analizy tegoż materiału dowodowego z dyrektywą określoną w § 22 ust.1 rozporządzenia, a także kompletność tak zgromadzonego materiału dowodowego.

W szczególności – co słusznie podnosiła Obwiniona w odwołaniu – nie zbadano dogłębnie ani nie wyjaśniono kwestii braku odnotowania w ewidencji wyjść w godzinach służbowych, niektórych wyjść na badania profilaktyczne pracowników Wydziału (...), w którym zatrudniona była Obwiniona. Mimo podnoszonych w tym zakresie przez obrońcę Obwinionej wątpliwości już w toku rozprawy w dniu 6 września 2021 r., Komisja Dyscyplinarna nie wyjaśniła dlaczego w przekazanych wyciągach z ewidencji wyjść służbowych odnotowano wyjścia związane z badaniami profilaktycznymi jedynie trzech pracowników Wydziału (...) (B.L., R.S., M.W. – */k.323-325 akt sprawy/*) podczas gdy z „Zestawienia pracowników, którzy wykonali w 2018 roku okresowe badania lekarskie” (stanowiącego załącznik do pisma Kierownika we W. z 20 sierpnia 2021 r. */k.320 akt sprawy/*) wynika że tego typu badania profilaktyczne wykonywało sześciu pracowników tegoż wydziału (vide: poz.21-26 zestawienia).

W przypadku jednego pracownika tegoż Wydziału (T.S.), zgromadzony materiał dowodowy */k.326-328 akt sprawy/* obejmuje pięć odnotowanych wyjść służbowych opisanych jako „parking” z czego tylko jeden wpis (z 30 lipca 2018 r.) pozostaje w związku czasowym z datą wydania orzeczenia lekarskiego (orzeczenie wydano 2 sierpnia 2018 r.), jednakże czas trwania tego wyjścia służbowego tj.35 minut (godz.10⁴⁰–11¹⁵) w zestawieniu z odległością urzędu we W. od miejsca wykonywania badań profilaktycznych, poddaje w wątpliwość czy wpis ten mógł dotyczyć wyjścia służbowego celem wykonania badań profilaktycznych.

Nie zbadano także ani nie wyjaśniono braku w pozyskanym materiale dowodowym, ewidencji wyjść w godzinach służbowych, obejmujących wyjście Obwinionej w dniu 19 listopada 2018 r. (drugi dzień badań profilaktycznych – dzień wydania orzeczenia lekarskiego). Uszło uwadze Komisji Dyscyplinarnej, że zgromadzone wyciągi z ewidencji wyjść w godzinach służbowych, dotyczące Obwinionej */k.329-330 akt sprawy/* obejmują dwa wyjścia oznaczone jako „O” (zwolnienia w sprawach osobistych), natomiast jeden wpis dotyczy wyjścia służbowego w dniu 21 listopada 2018 r. (lub 2019 r. - dowód w tym zakresie jest nieczytelny), podczas gdy Obwiniona już 19 listopada 2018 r. uzyskała wymagane

orzeczenie lekarskie, co tym samym podważa związek czasowy pomiędzy eksponowanym wpisem a faktem wykonywania przez Obwinioną badań profilaktycznych.

Nie wyjaśniono również z jakiego powodu wymienione powyżej trzy osoby z Wydziału (...) (B.L., R.S., M.W.) odnotowały swoje wyjścia związane z badaniami profilaktycznymi, jedynie w zakresie jednej daty, podczas gdy zakres badań profilaktycznych obejmuje minimum dwa dni (okoliczność ta została przyznana przez Obwinioną jak i przez Rzecznika Dyscyplinarnego w toku rozprawy przed WKDSC).

Nie skonfrontowano materiału dowodowego w powyższym zakresie z wyjaśnieniami bezpośredniego przełożonego Obwinionej, tj. M. R., z 24 lutego 2020 r., która potwierdziła, iż „(...) w 2018 roku pracownicy cywilni Wydziału (...) wyszczególnieni w piśmie z wyjątkiem p. M. R. wykonując okresowe badania lekarskie wypisywali się w książce ewidencji wyjść służbowych.”/k.169 akt sprawy/ ani z wyjaśnieniami złożonymi przez M. R. w toku rozprawy przed Komisją Dyscyplinarną w dniu 5 października 2020 r.: „(...) być może zdarzały się przypadki niewypisywania się pracowników, ale praktyka jest taka, że każdy pracownik dokonuje wpisów w książce.”

Zgromadzony materiał dowodowy (w postaci wyciągów z ewidencji wyjść w godzinach służbowych oraz „Zestawienia pracowników, którzy wykonali w 2018 roku okresowe badania lekarskie”), w ocenie WKDSC budzi zasadnicze wątpliwości co do jego kompletności, a tym samym co do przydatności procesowej jako materiał dowodowy, na który wskazuje Komisja Dyscyplinarna w swoim orzeczeniu, mający potwierdzać, iż w jednostce nie funkcjonował podnoszony przez Obwinioną zwyczaj braku odnotowywania wyjść służbowych związanych z przeprowadzaniem okresowych badań profilaktycznych oraz związany z tym brak powrotu do miejsca pracy po wykonaniu tychże badań.

„Zestawienie pracowników, którzy wykonali w 2018 roku okresowe badania lekarskie” obejmuje nazwiska 44 pracowników z 12 komórek organizacyjnych jednostki. Uwzględniając informację zawartą w piśmie Kierownika urzędu we W. z 28 lutego 2020 r. /k.170-171 akt sprawy/, iż w trzech Wydziałach (... – 13 osób; do ...- 2 osoby oraz do ...– 1 osoba), pracownicy nie odnotowywali swoich wyjść w ewidencjach wyjść w godzinach służbowych, praktykując w tym zakresie ustne uzgodnienia z przełożonymi, przyjąć należy, że w pozostałych Wydziałach tego typu wyjścia służbowe, co do zasady, były odnotowywane w stosownych ewidencjach.

W tym miejscu WKDSC wskazuje na niewyjaśnione przez Komisję Dyscyplinarną rozbieżności pomiędzy informacjami Kierownika urzędu we W. z 28 lutego 2020 r. oraz z 20 sierpnia 2021 r. zarówno w ogólnej liczbie pracowników wykonujących badania profilaktyczne w 2018 roku (38 – jak wynika z pisma z 28 lutego 2020 r. oraz 44 – jak wynika z pisma z 20 sierpnia 2021 r.) jak i liczbie pracowników wymienionego powyżej Wydziału (...), w którym nie odnotowywano wyjść służbowych związanych z badaniami profilaktycznymi (13 - jak wynika z pisma z 28 lutego 2020 r. oraz 19 – jak wynika z Zestawienia, stanowiącego załącznik do pisma z 20 sierpnia 2021 r.).

Pomijając zatem pracowników wymienionych powyżej trzech Wydziałów (WKDSC w ślad za Zestawieniem stanowiącym załącznik do pisma z 20 sierpnia 2021 r. przyjęła, że dotyczy to 22 osób), w których nie odnotowywano wyjść służbowych związanych z badaniami profilaktycznymi, przekazane wyciągi z ewidencji wyjść w godzinach służbowych powinny obejmować wpisy wyjść służbowych 22 pracowników pozostałych Wydziałów.

Tymczasem dokonana przez WKDSC analiza powyższego materiału dowodowego, wskazuje, że jedynie w odniesieniu do dwóch pracowników, zgromadzone ewidencje potwierdzają odnotowanie dwukrotnych wyjść służbowych związanych z badaniami profilaktycznymi (W. J. – poz.134-135 /k.332 akt sprawy/ oraz S.B. – poz.13-14 /k.342 akt sprawy/).

W odniesieniu jedynie do pięciu pracowników (w tym trzech pracowników Wydziału ...), ewidencje zawierają wpisy dotyczące jednokrotnego wyjścia służbowego związanego z badaniami profilaktycznymi (B. L. – /k.323 akt sprawy/; R. Sz. – /k.324 akt sprawy/; M. W. – /k.325 akt sprawy/; J. T. – /poz.1 k.333 akt sprawy/; A. G. /poz.6 k.338 akt sprawy/).

W zgromadzonych wyciągach z ewidencji wyjść w godzinach służbowych zaznaczono ogółem 36 pozycji, z czego jedynie wymienione powyżej 9 pozycji potwierdza odnotowanie wyjścia w godzinach służbowych celem przeprowadzenia badań profilaktycznych; 14 pozycji opatrzone oznaczeniem „o” lub „p” co wskazuje na osobisty/prywatny charakter wyjścia; 7 pozycji dotyczy 2019 roku zamiast 2018 roku /k.340 akt sprawy/; 6 pozycji opatrzone symbolem „sł”, wskazującym wprawdzie na służbowy charakter wyjścia, niemniej jednak cel wyjścia bądź data wyjścia, zdaniem WKDSC nie korespondują z wykonywanymi badaniami profilaktycznymi ani z datą wydania orzeczenia lekarskiego.

Komisja Dyscyplinarna nie wyjaśnia przyczyn braku jakiegokolwiek adnotacji dotyczącej wyjścia w godzinach służbowych związanej z wykonaniem badań profilaktycznych u 15 spośród 22 osób, które zgodnie z konkluzjami wynikającymi ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zwłaszcza z informacji Kierownika urzędu we W. zawartych w pismach z 28 lutego 2020 r. oraz z 20 sierpnia 2021 r., powinny odnotować swoje wyjście służbowe (nawet uwzględniając sygnalizowane w tym piśmie jednostkowe przypadki kiedy pracownicy po uzgodnieniu z bezpośrednim przełożonym, nie wracali do miejsca pracy, w ewidencji powinna pozostać co najwyżej niewypełniona godzina powrotu pracownika).

W ocenie WKDSC, zgromadzony materiał dowodowy budzi zasadnicze wątpliwości co do jego kompletności i spójności, także z tego względu, iż przekazany wyciąg z ewidencji wyjść w godzinach służbowych Wydziału (...) */k.334-336 akt sprawy/* rozpoczyna się od pozycji 105 (datowanej na 11 kwietnia 2018 r.) a kończy się na poz.163 (datowanej na 13 czerwca 2018 r.), a zatem obejmuje jedynie nieco ponad dwa miesiące 2018 roku.

Wskazane powyżej niedostatki materiału dowodowego, poddają w wątpliwość prawidłowość dokonania przez Komisję Dyscyplinarną analizy zgromadzonego materiału dowodowego przez pryzmat zakresu żądania sformułowanego w piśmie Przewodniczącej składu orzekającego Komisji Dyscyplinarnej z 9 sierpnia 2021 r. */k.319 akt sprawy/*: „(...) *zwracam się z prośbą o następującą dokumentację: 1) oryginały bądź kopie poświadczone za zgodność z oryginałem wszystkich wydziałowych ksiąg wyjść w godzinach służbowych za rok 2018 ze wszystkich Wydziałów urzędów we W. z zaznaczonymi wyjściami pracowników na okresowe badania lekarskie i powrotami z tychże; (...)*”.

Potwierdzają tym samym naruszenie przez Komisję Dyscyplinarną zasad gromadzenia i oceny materiału dowodowego, określonych w § 22 ust.1 rozporządzenia w stopniu, który mógł mieć wpływ na wydane rozstrzygnięcie.

Podkreślić należy, iż utrwalone orzecznictwo sądów powszechnych, jak i WKDSC, bezspornie wskazuje na konieczność prawidłowego i kompletnego zgromadzenia materiału dowodowego, który stanowi podstawę orzekania. Przy czym na potrzebę zgromadzenia materiału dowodowego w powyższym zakresie WKDSC wskazywała już w swoim orzeczeniu z 27 stycznia 2021 r., zatem ujawnione powyżej braki materiału dowodowego potwierdzają brak realizacji przez Komisję Dyscyplinarną wskazań zawartych w orzeczeniu WKDSC.

WKDSC zauważa także wewnętrzną niespójność uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, wymagając jednoznacznego wyjaśnienia. Z jednej bowiem strony, Komisja Dyscyplinarna – przyjmując w tym zakresie za wiążące i wiarygodne wyjaśnienia Kierownika we W. – konkluduje, iż w jednostce nie istniała zwyczajowa praktyka przyzwolenia ze strony kierownictwa lub bezpośrednich przełożonych na brak powrotu przez pracownika do pracy po wykonanych badaniach lekarskich (str.4-5 uzasadnienia orzeczenia), a z drugiej strony, uzasadniając oddalenie wniosku dowodowego, Komisja Dyscyplinarna argumentuje, że wydziałowe książki wyjść w godzinach służbowych nie zawierają informacji dot. ewentualnego ustnego zwolnienia pracownika przez przełożonego od wykonywania obowiązków w godzinach jego pracy, a pracodawca takich informacji nie zawiera w ewidencjach wyjść (str.5 uzasadnienia orzeczenia).

Nadmienić w tym miejscu należy, że zgodnie z § 6 ust.3 Regulaminu Pracy urzędu we W. z 24 września 2014 r. */k.28-35 akt sprawy/*, pracownik ma obowiązek osobistego wpisania do ewidencji wyjść w godzinach służbowych godziny swojego wyjścia i powrotu do zakładu pracy.

Komisja Dyscyplinarna nie wyjaśnia czym – poza wiedzą przełożonego - różni się uzgodniony z przełożonym ustnie brak powrotu do pracy po wykonanych badaniach lekarskich (bez jednoczesnego odnotowania czasu takiego wyjścia/braku powrotu w ewidencji wyjść w godzinach służbowych) od dowodzonej przez Obwinioną zwyczajowej praktyki braku powrotu do pracy po wykonanych badaniach profilaktycznych.

W pierwszym bowiem przypadku czas braku świadczenia pracy przez pracownika, pomimo uzgodnienia z bezpośrednim przełożonym, nadal prawdopodobnie pozostaje poza ewidencją wyjść w godzinach służbowych i jak należy domniemywać, wobec braku ujęcia w ewidencji wyjść w godzinach służbowych, nie podlega odpracowaniu przez pracownika.

W drugim zaś przypadku (eksponowanym przez Obwinioną) mamy do czynienia ze swoistą fikcją polegającą na traktowaniu czasu braku świadczenia pracy przez pracownika (po wykonaniu badań profilaktycznych) jako czasu wyjścia służbowego.

Zestawiając powyższe z treścią § 9 ust.8 i 9 Regulaminu Pracy, powstają zasadnicze wątpliwości czy obie powyższe sytuacje (pierwsza potwierdzona przez kierownictwo jednostki oraz druga, podnoszona przez Obwinioną) nie stanowią zwyczajowej praktyki, nie znajdującej potwierdzenia w wewnętrznym systemie prawnym, obowiązującym w jednostce.

Zgodnie bowiem z § 9 ust.8 Regulaminu Pracy, Pracownik może być zwolniony od pracy przez kierownika komórki (jednostki) organizacyjnej urzędu we W. na czas niezbędny do załatwienia ważnych spraw rodzinnych, osobistych, które wymagają załatwienia w godzinach pracy.

Z kolei zgodnie z § 9 ust.9 Regulaminu Pracy, za czas zwolnienia od pracy, o którym mowa w ust.8, pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, jeżeli odpracował czas zwolnienia. Czas odpracowania nie jest pracą w godzinach nadliczbowych.

WKDSC zauważa, że obowiązujący w jednostce Regulamin Pracy nie przewiduje – poza uprawnieniami związanymi z udzielaniem urlopów - uprawnienia kierownika komórki (jednostki) do zwolnienia pracownika od świadczenia pracy podyktowanego przyczynami o charakterze osobistym, z jednoczesnym zachowaniem prawa do wynagrodzenia w przypadku braku odpracowania czasu tegoż braku świadczenia pracy.

W toku ponownego rozpoznania sprawy Komisja Dyscyplinarna wyjaśni czy i w jaki sposób ewidencjonowano i rozliczano w jednostce czas braku świadczenia pracy przez pracownika, będący efektem ustnych uzgodnień pracownika ze swoim przełożonym. W tym zakresie w szczególności należy zbadać kompletność przekazanych ewidencji wyjść w godzinach służbowych oraz w zależności od wyniku tego badania, wyjaśnić przyczyny braku wpisów w prowadzonej w Wydziale (...) ewidencji wyjść w godzinach służbowych, dotyczących drugiego dnia badań profilaktycznych pracowników: B. L., R. S., M. W. oraz Obwinionej, natomiast w przypadku następujących pracowników Wydziału: W. L. oraz T. Sz., wyjaśnić należy przyczyny braku jakichkolwiek wpisów w ewidencji wyjść w godzinach służbowych w celu wykonania badań profilaktycznych. Komisja Dyscyplinarna wyjaśni także czy ewentualne ustne uzgodnienia ww. pracowników z bezpośrednim przełożonym w zakresie braku świadczenia pracy z przyczyn osobistych, znajdowały odzwierciedlenie w jakiegokolwiek innej ewidencji czasu pracy pracownika (a w przypadku potwierdzenia istnienia takiej ewidencji, pozyska jej kopię w poczet materiału dowodowego) oraz czy okresy tego typu wyjść tzw. prywatnych były odpracowywane bądź czy pracownikom tym obniżano wynagrodzenie w przypadku braku odpracowania czasu wyjścia tzw. prywatnego, uzgodnionego ustnie z przełożonym jako uzasadnienie dla odstąpienia od powrotu pracownika do miejsca pracy po wykonanych badaniach profilaktycznych.

Komisja Dyscyplinarna wyjaśni również czy wynikająca z treści protokołów rozpraw (vide: str.3 protokołu rozprawy z 4 czerwca 2019 r. - pytania zadawane przez W. Ch.; str.4

protokołu rozprawy z 5 października 2020 r. - pytania A. L.) praktyka odnotowywania wpisów w ewidencji w godzinach służbowych w dniu poprzedzającym wyjście służbowe (w sytuacji jeśli pracownik rozpoczynał swój dzień pracy od wyjścia służbowego/prywatnego) bądź po powrocie z badań profilaktycznych w trakcie dnia pracy (vide: str.6 protokołu rozprawy z 5 października 2020 r. - zeznania M. R.) była stosowana w sytuacji zakończenia dnia pracy wyjściem służbowym/prywatnym, poprzez odnotowanie tego wyjścia w kolejnym dniu pracy, pod datą faktycznego wyjścia.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego sprawy oraz wyjaśnieniu powyżej wskazanych kwestii, Komisja Dyscyplinarna ponownie oceni czy w jednostce występował zwyczaj, przyzwalający na brak powrotu do pracy po wykonanych badaniach profilaktycznych, a w przypadku stwierdzenia istnienia zwyczaju w tym zakresie, oceni wpływ tej okoliczności na popełnienie zarzucanego Obwinionej czynu.

WKDSC zauważa także niekonsekwencję Komisji Dyscyplinarnej w zakresie sposobu procedowania nad wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego z 21 lutego 2019 r. uzupełnionym wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego z 2 marca 2020 r.

Zasadnie – zdaniem WKDSC - Obwiniona podnosi w odwołaniu naruszenie § 20 ust.1 rozporządzenia, poprzez rozpoczęcie rozprawy od odczytania jedynie wniosku z 2 marca 2020 r. z jednoczesnym pominięciem treści pierwotnego wniosku z 21 lutego 2019 r.

Przypomnieć należy, iż we wniosku z 21 lutego 2019 r. Rzecznik Dyscyplinarny postawił w istocie trzy zarzuty, ujmując je wadliwie w jeden opis czynu. Następnie, we wniosku z 2 marca 2020r. ograniczył zakres popieranego przez siebie wniosku do zarzutu naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, określonych w art.76 ust.1 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej tj. obowiązku przestrzegania Konstytucji RP oraz innych przepisów prawa w tym art.100 § 2 pkt 1 i 2 kodeksu pracy.

WKDSC zauważa, iż jakkolwiek na obecnym etapie procedowania, poza zakresem popierania przez Rzecznika Dyscyplinarnego, znajdują się sformułowane we wniosku z 21 lutego 2019 r. zarzuty naruszenia przez Obwinioną obowiązków członka korpusu służby cywilnej określonych w art.76 ust.1 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej, tj. obowiązku godnego zachowywania się w służbie i poza nią, poprzez przebywanie na terenie centrum handlowego CH (...) we W. w czasie godzin pracy przeznaczonych na wykonanie okresowych badań lekarskich oraz poprzez nagrywanie lub robienie zdjęć telefonem

komórkowym innemu pracownikowi urzędu we W. bez jego zgody czy akceptacji czym zakłóciła spokój tegoż pracownika oraz spowodowała jego dyskomfort psychiczny, nie można jednakże uznać za prawidłowe stanowiska, iż postępowanie dyscyplinarne w tym zakresie samoistnie uległo zakończeniu.

Postępowanie dyscyplinarne w zakresie powyższych zarzutów zostało wszczęte wnioskiem z 21 lutego 2019 r., a zatem należy rozważyć jego formalne zakończenie poprzez wydanie jednego z rozstrzygnięć przewidzianych w § 31 ust.1 pkt 1-3 rozporządzenia.

WKDSC uznała za zasadny również zarzut naruszenia przez Komisję Dyscyplinarną § 23 ust.3 rozporządzenia poprzez oddalenie wniosku dowodowego bez wskazania podstawy prawnej tej czynności.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w toku rozprawy obrońca Obwinionej sformułował i złożył wniosek dowodowy */k.345 akt sprawy/*, który następnie został oddalony przez Komisję Dyscyplinarną.

Treść orzeczenia z 6 września 2021 r. wskazuje, iż Komisja Dyscyplinarna oddaliła wniosek dowodowy z uwagi na fakt, iż wnioskowane dokumenty – zdaniem Komisji Dyscyplinarnej – zostały już pozyskane i włączone w poczet materiału dowodowego, niemniej jednak rozstrzygnięcia tego nie osadzono w żadnej z podstaw prawnych wskazanych w § 23 ust.3 pkt 1-5 rozporządzenia.

Ponadto, WKDSC zauważa, iż procedowanie nad sformułowanym wnioskiem dowodowym, obarczone było wadliwościami natury procesowej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Komisja Dyscyplinarna procedowała nad wnioskiem w formie pisemnej, który nie spełniał podstawowych wymogów pisma procesowego, tzn. nie zawierał prawidłowego oznaczenia strony ani obrońcy – w tym zakresie użyto jedynie frazy „*obrońca obwinionej M. R.*”, czego nie sposób uznać za pełne i prawidłowe określenie strony wnoszącej pismo procesowe ani tym bardziej za wskazanie danych Jej obrońcy.

Następnie podkreślić należy, że wniosek ten nie został podpisany przez Obwinioną ani przez Jej obrońcę, co powinno dyskwalifikować ten dokument jako pismo procesowe.

WKDSC zauważa jednak, iż treść wniosku dowodowego została zaprotokołowana, w związku z czym, mimo wadliwości samego dokumentu, można przyjąć, iż wniosek ten

został jednocześnie skutecznie zgłoszony przez obrońcę Obwinionej do protokołu w trybie § 20 ust.2 rozporządzenia.

Zgłoszenie wniosku dowodowego wymaga jego rozpatrzenia, przy czym podkreślić należy, iż zarówno wniosek dowodowy jak i sposób jego rozpatrzenia, stanowią elementy szeroko rozumianego postępowania dowodowego. Wszystkie czynności natury dowodowej, powinny zostać przeprowadzone najpóźniej do momentu zamknięcia rozprawy, na co wskazuje wykładnia systemowa wewnętrzna rozporządzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego, w którym zamknięcie rozprawy (§ 27 zdanie drugie rozporządzenia) jest ostatnią czynnością procesową, poprzedzającą naradę nad orzeczeniem oraz jego ogłoszenie.

Oznacza to, że wniosek dowodowy zgłoszony w trakcie rozprawy, powinien zostać rozpoznany przez Komisję Dyscyplinarną przed zamknięciem rozprawy, a sposób jego rozpatrzenia, powinien zostać zakomunikowany Stronom postępowania w postaci odrębnego rozstrzygnięcia, podjętego w toku trwającej rozprawy, co zasadnie podnosił obrońca Obwinionej jeszcze w toku rozprawy w dniu 6 września 2021 r.

Za błędne oraz za naruszające procesowe uprawnienie Obwinionej do obrony swoich interesów prawnych, uznać należy zamknięcie rozprawy przed rozpoznaniem zgłoszonego wniosku dowodowego a także zawarcie rozstrzygnięcia w tym zakresie w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Wobec uchylecia orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej z 6 września 2021 r., którego jednym z elementów uzasadnienia było rozstrzygnięcie w przedmiocie zgłoszonego na rozprawie wniosku dowodowego, w toku ponownego rozpoznania sprawy Komisja Dyscyplinarna I instancji rozpozna zgłoszony do protokołu wniosek dowodowy oraz wyda w tym zakresie odrębne rozstrzygnięcie.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej postanowiła jak w sentencji.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia jako niekończącego postępowania w sprawie, nie służy odwołanie.

Przewodniczący składu orzekającego: Dawid Pluta

Członkowie: Anna Żółkowska

Michał Frączkiewicz

Sławomir Majszyk

Maciej Tomczak